

Excerpt from *Príncipe, paletes i cornuts* by Rafael Claver Fos

VÅGENT ØJE

Bonderøven XT 217 står op kl. 05 om morgenen, drikker en kop kaffe, som hans kone har lavet til ham, og går ud på gaden uden at sige farvel. Han går hurtigt, da han kun har få minutter til at nå toget. Men i dag bliver han dog distraheret af en pige, der står i en døråbning. Han går over gaden, nærmer sig diskret pigen, og i det øjeblik de krydser hinanden stikker han hånden ind mellem hendes ben. Pigen skriger forfærdet: "Svin!". Mens han går væk rækker han tungen frem og vibrerer den i en legende og livlig bevægelse, som et firben. I samme øjeblik åbner døren sig og en velbygget ung mand træder ud. Pigen peger på bonderøv XT 217: "Det var ham". Den unge mand følger efter ham. Fanger ham efter to skridt, og i det sekund XT 217 forbavset vender sig om for at se, hvem der holder ham fast, pander den unge velbyggede mand ham én så han vælter ned på jorden. På denne måde mister XT 217 i dag sit tog, dét, der gik 6:07, og kommer for sent på arbejde.

Chefen skælder ham ud, truer ham og fornedrer ham foran sine kollegaer - det er ikke den første gang han kommer for sent, og upunktlighed får chefen til at se rødt.

Senere på eftermiddagen, mens XT 217 pakker fliser ind, kommer han uopmærksomt til at klemme sine fingre. Køen i skadestuen er uendelig. Han venter tre timer i venteværelset. Endnu en gang mister han toget - det, der går 19.39, som han plejer at tage hjem med. Denne sidste forsinkelse irriterer ham endnu mere, eftersom han netop lige

formår, hektisk, at krydse stationen og bekræfte hvordan de automatiske døre lukkes midt i hans sidste spring hen imod døren. Han tager hjem med det næste tog, 20:39 - efter kl. 20.00 er der kun ét tog i timen.

Han åbner døren til gården med den venstre hånd - den højre er indbundet. På elevatoren står der: UDE AF DRIFT. Forpustet når han hjem til sin lejlighed, dødtæt. Tænder for fjernsynet. Han har været heldig: Århundredets kamp er stadig ikke begyndt! Han strækker sig i sofaen og beroliger sine nerver med halvanden pakke Cecil. Utålmodigt venter han på, at sit hold laver et historisk mål--- De bliver udeladt fra Champions League. Nu er han først rigtig vred. Han er pinlig over hans hold. De var latterlige. Og derfor, om et par sekunder vil telefonen ringe og ML 193, hans nærmeste ven og fanatiske fan af det modsatte hold, vil fryde sig. Og ganske rigtigt: telefonens skingrende ringen begynder at lyde i stuen og XT 217 råber næsten forpint: "La' være med at tage den--- det er ML 193--- han ringer for at ydmyge mig!". Hans kone, som har stået i køkkenet og forberedt aftensmaden kigger trodsigt på ham og løfter røret. XT 217 springer op, hiver telefonstikket ud og vender sig truende mod sin kone. Først kalder han hende uduelig, og slår hende derefter så hårdt, at hun får næseblod. (Datteren, som har siddet og læst i et hjørne af stuen, forstår at tingene er ved at blive rigtig slemme, tager sine bøger, smutter ud gennem døren og forsvinder.) Konen reagerer rasende: benytter sig af sin mands uopmærksomhed - han vender roligt tilbage til sofaen - for saa at smadre telefonen ned i hans baghoved. Selvom slaget i første omgang sætter XT 217 ude af stand til at reagere, går der ikke længe før han kommer til bevidsthed og genvinder sine kræfter. Hed af raseri følger han nu efter sin kone, med det eneste formål at give hende en voldsom omgang klø. Skrigende smider hun ting efter ham - to glas, en

kande, et indrammet familieportræt. Med en næsten sensationel teknik, snor han sig uden om dem alle; men han er ikke i stand til at undgå den største genstand: fjernsynet, som rammer ham i brystkassen og vælter ham ned. Spyttende og bandende får han rejst sig op. Råbene og skrigende forværres et øjeblik. Hyler og hviner. Årerne og venerne træder frem i halsen og panden. Floder af arrigskab. Bonderøven er ude af sig selv. XT 217 ser sig om til alle sider, kan ikke finde hende. Så han går direkte hen til vuggen og tager barnet. Med babyen i armene truer han sin kone: hvis du ikke lader dig fange, smider jeg det ud af vinduet. Kvinden vender tilbage til stuen, gispende efter vejret; i hendes rystende hånd holder hun en kniv. "Kujon, sindssyge mand, slip det!". Kun optaget af hendes fornærmelser, lader XT 217 sit barn falde ud fra 5. sal.

Tiden går i stå.

En tyk stilhed får dem til at komme til sig selv. Hun smider kniven og skynder sig ned af trapperne; han falder ned på knæ og samler sig i fortvivlelsens gråd. Da kvinden når ned på gaden finder hun ikke barnet. Overraskende nok er der ingen tegn: intet lig, ingen organer, intet blod. Hun leder hele gaden, også under bilerne; men der er intet tegn overhovedet. Kvinden korser sig "Hvad kan der være sket?". Denne moder vil spille resten af sit liv på at formulere hypoteser; men hun vil aldrig finde ud af sandheden: barnet faldt ned i en åben lastbil som transporterede halm. Materialets bløde, svampeagtige konsistens mildnede den nyfødtes fald, og redede hans liv. Desværre mistede barnet sit højre øje.

* * *

Den næste morgen hører chaufførens kone en svag gråd, idet hun går ned i garagen. Hun finder barnet, og eftersom et fertilitetsproblem ikke har tilladt hende at få et barn selv, tager hun drengen til sig, som var han en gave fra Gud.

Den bibelske eftersmag der kom med fundet, får adoptivmoderen til at døbe barnet Moses. Ved at opfinde billige paraleller, overbeviser hun sig selv om, at barnets liv er forudbestemt i storhedens tegn.

Men Moses får en helt almindelig, barndom. Kun de andre børns drilleri og mobning ændrer en smule i den forudsigelige og normale opvækst. Faktisk, allerede i børnehaven, så snart de første fandt ud af, at han manglede et øje, fik han sit første øgenavn: "den Blinde". Et par år senere, da kammeraterne vokser og udvider deres ordforråd, raffinerer de navnet lidt: "den forvrængede Enøjede". Endelig, i de sidste år i folkeskolen, hvor de begyndte at lære om den klassiske græske mytologi, møder de det perfekte navn til ham. Dette bliver hans evige, uoverførlige tilnavn: "Kyklopen".

En dag sker der noget højt besynderligt og banebrydende i Kyklopen Moses's liv; dagen, hvor han og hans kammerater bliver jagtet af politiet. Det er umuligt at rulle vinduet ned og smide stoffet væk - politibilen belyser dem fra begge sider. Alle er fortabt. Med ét får Kyklopen en lys idé, som senere hen vil vende op og ned på hans liv: han fjerner hurtigt sit glasøje og putter hashen ind i hullet. Så sætter han øjet i igen.

Denne snedige beslutning, som kun kom af et ønske om at komme ud af en knibe, åbner pludselig op for en ny horisont, fuld af forhåbninger, og Kyklopen kan ikke modstå fristelsen af at blive narkotrafikant.

Selvom hullet ikke er særligt stort, kan det dog snildt gemme fem ecstasy-piller og to gram kokain..

Det er en meget givende forretning. Hver weekend samler han sig en lille formue.

Efter et par måneder dropper han sit arbejde og beslutter sig for at bruge al sin energi på at udnytte sit udbytterige tildækkede hul

Denne lørdag håber han, udover at handle, at finde en pige. På diskotekets dansegulv fjerner han glasøjet, tager en pille ud og sælger den for en god pris. Da han tager pengene glider øjet ud af hænderne på ham og rammer gulvet som en hoppebold; en pige kommer til at træde på det og smadrer det. Hun undskylder og han siger hun ikke skal bekymre sig om det, for han har et andet derhjemme. Derudover forklarer han hende forskellen: dette øje, som han gemmer i en lille læderpose, er hans øje af rav; han bruger det udelukket når han er på ecstasy. Dette øje har en større pupil, som er omringet af en masse sammenfiltrede røde vener, gengivet på en hyper-realistisk facon, for at han kan spille med øjet når han er høj. Selvom han denne aften ikke havde planlagt at sætte dette øje i (fordi lysten og ønsket om at udøve krydsninger ulmer i ham, og hvis han tager piller glemmer han alt om det, og ender med at være klinet til højttalerne, og klage over ensomhedens dybde så snart han når hjem), er han nødsaget til at indtage giftige substanser pga. situationen. Pigen griner, og de lærer hinanden bedre at kende. Nu danser

de sammen, og hver gang hun kigger den anden vej, benytter han lejligheden til at beglo hendes røv. Men lidt efter lidt begynder han at mærke stoffernes effekt, og hans følelser og sanser absorberes af højtalerne elektroniske impulser.

Fem timer senere, kl. 10 om morgenen, cykler han gennem en stor gade. Hver gang han tager cyklen hjem og er nødt til at kæmpe sig op af den alt for stejle bakke, forbander han Trafikministeriet for ikke at lade de enøjede køre bil. "Hvorfor fanden vil de røvhuller ikke lade os køre bil??", gentager han gang på gang for sig selv.

Mens han tænker over flere bandeord og bebrejdelser, flyver en flue ind i hans venstre øje. Kyklopen mister synet i et øjeblik, forvilder sig væk fra vejen, havner ovre i den modsatte side af gaden, og bliver ramt af en modsatkørende lastbil. Slaget får ham til at miste sit rav-øje, som ruller ned af bakken, og havner i den park, der krydser foden af gaden.

Miguel, XT 217's barnebarn finder det og siger til sin morfar: "Se, en flot marmorkugle!" og viser den til ham. XT 217 tager glasøjet og kigger undersøgende på det. Hans nakkehår rejser sig, han får kuldegysninger og gåsehud: "Det her er sgu da ikke en marmorkugle, uduelige dreng!" knurrer bedstefaren, og klasker ham én i nakken. Barnet græder. Den gamle smider øjet på jorden og træder på det. Blandet med støvet der ligger på den vej de går ned ad, ligger uendeligt små glasstumper, som hvirvles op i luften af blæstens første vindpust og spredes overalt.

Translated by Bianca Zanini Vasconcellos